

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 4 fl. la an.
Manuscripte nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 5 cr., a 2-a oară
4 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sînt
a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic
în Orăștie (Szászváros).

Numai... „noroc“!

Cele ce li s'au întemplat Ungurilor în timpul cel din urmă, ar putea duce pe unii ori pe alții dinte oameni ce nu mult timp au se gândească asupra *tai- nelor* cutărei și cutărei întemplării, în ispita de a crede, ca li s'a dat doară Ungurilor cuțitul și pânea în mână, și și biciul, ca ei să pocnească, ei se mâne, ei să «impartă» în țara asta, cum lor le place, — noue ne-ar rămânea cel mult se punem pușca la picior și, plecându-ne, se intrăm așezați în mormântul ce ni deschide, că mai bine ne va fi...

Am fi însă și slabi de îngeri și mărginiți de tot, noi Români, dacă așa am gândi, fle și numai o clipă macar!

Impăratul Germaniei i-a proslăvit pe Unguri, cât înșiși Nemților celor mândri de neamul lor mare, li-a roșit obrazul că Domnitorul unei națiuni așa puternice, se pogorâ la lingușiri așa din cale-afară la adresa unei nații de 6—7 milioane.

Ear' săptămîna asta M. S. Impăratul nostru le-a făcut și El o cinste înaltă: a lăsat ca pe cheltuială Lui proprie, se se ridice în Budapesta vre-o 10 statue (chipuri cioplite) de ale bărbaților cari în istoria poporului maghiar s'au arătat mari, fie în războaie, fie în știință ori în arte. Asta a căzut ca un nou coș de flori aruncat din înălțimea tronului peste capetele poporului maghiar. Și Ungurii sînt de nou beți de fericire! Ai crede că ei sînt vițelul de aur căruia au ajuns se se închine toți cei din jurul lor...

Și totuși nu e tocmai așa de aurit soarele pentru ei, precum pare la întâia vedere. Privind la spatele acestor întemplări, vezi îndată cum stau pitite îndemmurile, sau mai drept spus *sila*, care face și pe unul și pe altul se li ridice puțin pe Unguri, se-i îndemne se se fie bine în picioare, ca se poată

slugi ca *proptă*, dar' numai ca *proptă*, gardurilor ori zidurilor mari de a căror adăpost au lipsă cei ce-i măgulesc, ziduri în jurul căroră bat însă vînturi dușmane grele, și contra căroră e binevenită câte-o proptă, câte-un pociump, fie chiar și — nația maghiară... Și-apoi când vrei se te slugărești de cineva, il plătești bucuros cu *vorbe* bune, mai ales știind că el, în schimb, o se țile plătească cu *slujbe* bune și *scumpe*!

Da! Pe Impăratul nemțesc, ori-cât s'ar crede de tare, l'au cam luat răcorile de alianță dintre Franța și Rusia; își simte amîndouă coastele cam la strimtoare... Ear' între astfel de impregiurări are lipsă de spriginul statelor cu care al său stat e aliat (întovărășit). În lăuntrul unuia din aceste state însă, se află și Ungaria. Despre Unguri e apoi știut, că au pe Nemți la inimă așa de dragi că... le-ar scoate ochii de «dragi», pe când pentru *Francezi*, de pildă, se însufleșesc și Ungurii din toată inima, ca și cum și ei ar fi de aceeași gîntă, de același sînge cu dinșii! Să fii acum întovărășit (aliat) cu o astfel de nație, care pe tine te are în stomach ca pe un ariciu, ear' pe dușmanul tău de moarte il poartă în inimă, — e la toată întemplarea cam prost lucru, și puțin dătător de liniști. Cine imi stă mie bun, se va întreba Neamțul, că într'o zi de primejdie, «aliat» meu nu mă va închina când mi-a fi lumea mai dragă?! Trebuie făcut dară ceva, doar' îi scoatem ariciul din stomach și i-l băgăm la — inimă. Haid' dară la el acasă, se-l plătim cu... vorbe dulci. Fudul cum e, ca un Țigan, se-i spunem numai laude ce nici el se nu le creadă decum noi, și se vezi c'a fi bine.

Și bine a fost. Ungurii sînt beți ca peștii de mîsluc, ura lor față de „*hunvezut Nemet*” s'a stămpărat de-odată, și vor face bucuros slujba de proptă, ce li-se cere!

M. S. Impăratul nostru încă are zile grele în Austria Sa. Acolo e o ceartă, nu ceartă, ci *luptă*, între popoare, cât nu e peste puțină ca această luptă, azi partametară, se ducă, ca mâne, la o zguduire fioroasă a țerii, la o învălire a ei în flacări chiar, flacări din cari se iasă mai bine limpezit aurul din zgură! În ajun de astfel de întemplări e bine se-ți asiguri ici, ori colo, un adăpost, un scaun de ședere... Și fiindcă dincoace de Laita, e mai «pace» în țară, le face Ungurilor oare-cari hatiruri, cari pot fi bune cândva le ceva...

Atât.

Judecând dar' rece, va întrevodea ori-ce om cu minte, că ceea-ce li-se face azi Ungurilor, se face fiindcă impregiurările sînt de așa, că... e lipsă și de ei. Nu dar' din dragoste adevărată pentru ei le fac, cei-ce le fac, azi zile dulci, ci așa cerînd anumite socoteli reci, matematice, din politica mare.

Dar' însuși faptul că au unii și alții lipsă de ei, arată că Ungurii azi au, e drept, — *noroc*. Mai mult noroc ca minte.

Cine nu știe însă și aceea, că *norocul azi e la mine, mâne la tine?* Și tot cel-ce numai pe «noroc» se razimă, pe umbre se razimă!

Era o vreme când «norocul» Ungurilor era prost de tot, parea că-i curat Sécuii! Nainte de 1877 Bismark, tot Neamț, iscodise vorba că: „*Maghiarii sînt pionirii culturii în Orient!*” și se visa de o înriurire a lor până la Marea-Neagră... așa dar' își întindea, mă rog «norocul» lor aripile dela Tisa până la Marea-Neagră! Treceau peste trupul poporului român ca și cum nici n'ar fi deloc-deloc! Da' veni anul 1877 și scoase la iveală că sub aripa subțirică a norocului unguresc, trăește doar' un popor, *mic* la arătare, dar care în războaie cumpănește *cât unu de zeci de ori mai mare!* Și deteră «diplomații» într'o

parte aripa subțirică a norocului unguresc, și-și încrețiră spăncenele și se uitară bine, și vîzură că rea vedenie era aceea cu aripa ungurească până la Marea-Neagră, și-și schimbara iute părerea! Și multă vreme e de atunci, și «norocul» unguresc nu și-a mai întins în'acolo aripa, că a crescut cel românesc și s'a întărit ca un brad frumos, și povestea despre „*Ungurii pionirii ai culturii în Orient*” s'a uitat de tot! Căci se vîzu, că cel-ce vrea se fie stăpîn pe Răsăritul Europei, la Marea-Neagră și gurile Dunării, pe *Români* numai, poate se se razime! Și multă vreme au rămas Ungurii întunecați. Acum ear' li se ivește nițel «noroc». Dar' ca toate «norocurile», trecător e și acesta, și tocmai noi, *popoarele nemaghiare* din Ungaria, avem chemarea a dovedi lumii celei cu socoteli la masa verde, ca și de astă-dată *rele* socoteli face legându-și norocul de norocul *Ungurilor singuri*, când e vorba de țara asta!

Ungaria, scrie însăși o foaie maghiară, numai într'atata e prețioasă ca *aliată*, ca razim, unui ori altui stat, întrucât acela nădăjdueste că aici *în lăuntru* ea stă bine, că e sigură de *pacea și liniștea* sa de acasă, cum e sigură o țară națională ca de pildă Franța, România, Italia, etc. *De 'ndată ce noi vom dovedi de nou și de nou celor ce îi caută alianța, că această vredință deșartă le este*, pentru-că Ungurii, în urma nedreptății noastre a atător popoare nemaghiare, *nu au pace nici aici acasă*, — *prețul lor se reduce foarte curînd earăși la nimica*, norocul lor își ia iar zborul spre hăul întunerecului!

Nu cadă dar' nimeni dintre frații nostri români în ispita desnădejdurii!

Cu vorbe frumoase sînt îmbățați azi Ungurii, dar' pe temeieri de nisip își zidesc palatele nădejdlor lor, cei-ce prea așteaptă mult dela dinșii!

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI”

Trec luni...

Trec luni și nu mai știu nimic
De-al lumii mers,
Și luni trec până mai injgheb
Azi câte-un vers.

Un semn, că încă n'am murit,
Și-ncetinel
Disgustul sufletului meu
Îl vîrs în el.

Când li-ți ceti, se ocărăți
Răsbunător
In gîndul vost senin și drept
Pe-un trădător! —

Ce crud a trebuit să-mi fi
Tu înșelat,
O, sufletel așa de mult
Azi resignat!.

Elena din Ardeal,

Ursitorile.

Au fost odată doi frați, unul din ei era bogat — bogat, de nu mai știa ce se făcă cu atîta avere și belșug ce-i dăduse Dumnezeu, ear' cel-alalt gol ca smiceaua, n'avea se ardă tăciuni în vatră de sărac ce era.

Intr'o zi fratele cel scăpatat vîzînd că el muncește ca un cal de dimineață până seara, și la urma urmei tot el era care nu putea agonisi nimic după urma lucrului, și vedea de-a binele, că frate-său sta numai în chefuri și petreceri; cât li ziulica de mare prietini din casă de la el nu'l mai slăbeau, și slavă Domnului, lui încă'i se găsia câte ceva ba bine și încă mult, — bietu om, ce se plînu, ce se chibzui, își luă săcurea pe umăr și plecă în lume, se-și caute norocul. Merse el

prin câmpi
prin pustii
zi de vară
până'n seară

până când dete Dumnezeu de întălni în cale'i un biet de om, galben, sfrijit, prăpădit de vai de mama lui, dar' nu'i stăteau picioarele la un loc de vrednic ce era. Umbla ca o sfârlează, de colo până colo, ba pe la herghelii cu cai, ba la cirezi cu vaci cu boi, la turme cu oi: drept să spui nu te mai săturai privind cu ochii la așa bogăție ce era acolo.

— Vreme bună, om al lui Dumnezeu, zise bietul creștin minunat de atîta sumedenie de vite.

— Mulțumim dumatle. Dar' ce vint a bătut de te-a adus tocmai pe aici?

— Eacă și pe mine păcatele părinților cele multe; am plecat și eu de-a rasna în lume se dau peste noroc se'l omor, că de mine nu-și mai aduce aminte. Eu ved că unii stau și le vin toate pe de-a gata, pe când eu muncesc de mă trec o mie de nădușeli și nu mă folosesc cu nimic. Da ale cui sînt atâtea mulțime de vite, ori ale dumatle? În-treabă el mirat.

— Nu, sînt ale lui frate-tău.

— Cum, apoi el de unde și până unde cu turmele pe aici?

— Bine, eu sînt norocul lui.

— Apoi dacă e așa, poți se ști și al meu pe unde s'o afla rătăcit?

— Eu îl știu, dar' se nu-i faci vre-un rău, că el nu strică nimic; dacă ai fi fost așa ursit se pați, pe semne te-ai născut în un ceas rău. Și nu'i spuse drumu până când nu se jură că nu'i va face nimic norocului lui.

El își luă ziua bună și porni după spusa norocului frate-său. Merse

cale lungă
abia s'ajungă,

până când întălni o namilă de om că toate zilele care, cum dormea așa dormea, întins la umbra unui copac, pe semne că se amărise de atîta somn, că i sbârneau muștele pe la gură și el sforăea dus, par-că nu s'ar fi odichnit de când masa l'a fucut.

Cum îl văzu îi și dete în gînd că așa trebuia se-i fie norocul, că prea odichnit arăta a fi. Il mișcă nițel ca se'l deștede, dar' ce se mai sîntă atîta dihai de om; dacă vîzu și vîzu, începu se'l s'glîție colea românește, dar' el se întorsese pe partea cealaltă de se așeză mai bine. În sfirșit eu chiu cu vai dete Dumnezeu de se sculă.

— Măi creștine, uite am venit se te rog și eu se-ți mai aduci aminte de mine, ved că prea m'ai oropsit de tot. Norocul lui frate-meu muncește de dimineața până seara, ași vrea și eu se-mi slujești mie barem pe sfert cât el.

— Dar' ieu ce stric dacă ai fost ursit așa, du-te și tu de te plînge la ursitori.

— Încătrău se apuc ca se dau de ele?

— Uite: drumu asta ține'l până la capăt, când dai de o curte mare cu niște case în fund; înlăuntru sînt trei femei, ce or face ele, fă și tu, dar' fără se vorbești, fără se zici ceva.

Îi dete rămas bun și plecă mai departe.

intemplat încăierări sângeroase, mai ales în orașul Sjenicak, unde au căzut mai multe jertfe. Intre alții directorul cărților funduare, Cojjanovics, a fost ucis de popor. Purtarea glandurilor înăsprește numai raporturile. Fișpanii dispun adunarea tuturor armelor dela oameni.

In fața acestor stări, locuitorul banului, Krajcosovics, a proclamat pentru cele trei comitate *«Standrech»*-tul, în urma căruia toți cei-ce se fac părtași la ațtări de felul arătat, vor fi osândiți la moarte.

Convocare.

Reuniunea învățătorilor români gr.-or. din districtul *Devei*, al archidiecesei transilvane, își va ținea adunarea generală la 28 Septembrie st. v. a. c. și zilele următoare în sala școlii noastre din orașul *Deva* cu următoarea programă:

1. După servițel divin deschiderea ședinței.
2. Constatarea prezențelor.
3. Raportul comitetului central, al cassarului și al bibliotecarului.
4. Alegerea comisiunelor revăzătoare și de controlare.
5. Citirea disertațiunilor ce au a se însinua până cu 24 de ore înainte de deschiderea adunării generale.
6. Prelegeri practice după programul ce se va stabili, conform însinuărilor, în ședința proxima a comitetului central.
7. Raportul comisiunilor.
8. Staverirea bugetului pentru anul viitor.
9. Propuneri.
10. Dispozițiuni pentru verificarea protocolului.

La aceasta adunare sunt invitați toți membrii acestei reuniuni precum și toți amicii și binevoitorii cauzei școlare.

Toți membrii cari vor să participe la adunarea generală sunt potțiți a se însinua la dl învățător *Toma Roșu* în *Deva*, pentru încuărtirare.

Din ședința comitetului central a reuniunii învățătorilor români gr.-or. din districtul *Devei* ținută.

Deva la 16/28 August, 1897.

Nicolae Sânzian,
președinte.

Nicolae Păcurar,
secretar.

AMICIȚIE — DISTRACTIE

Sfatuitoarei... — He, he, so:ioară, nu e așa precum crezi mata despre dragos'ea dela „moară”. Lumea-i rea! Și-apoi cine le și poate astupa gura la toți și... toate. „Nu-ți face moară în cap”. Ce rea mai ești! Ți-e ușor matală, care atât ai „măcinat” până ce s'o „tocit” chiar și „moară”, să-mi dai acum mie lecții. Dar venindu-mi, vezi, rândul să „bag pe moară” scusa surată dragă, dacă nu dau ascultare sfa'urilor tale. Că mi-a lua morarul multă vamă, nu-i ba'u în schimb mă mângăiu că am măcinat acolo unde mi-a fost drag, și nu am alergat pe la „mori de vânt”.
Ucenic.

FEL DE FEL

Pessimist.

— Tată, de ce petrec oamenii totdeauna pe oaspeți până la ușă?

— Ca să se încredințeze de să duc într'adevăr ori nu?

*

Mirele cruțator. La gară:

— Unde-ți petreci mirea, frate doctore?

— La Marienbad pe vre-o câteva săptămâni.

— Ce, vrei să slăbească?

— Da, știu, pentru-ca în călătoria de nuntă s'o pot duce cu mine ca bagajiu ușor...

POSTA REDACȚIEI.

D-lui *I. M.* în *Risculița*. Primii din greșală 2 esemplare, dar' solvită e numai până la finea anului curent. În Ian. și Iuliu ați trimis tot câte 1 fl. 50 cr.

D-lui *I. M.* în *Petroșeni*. Pe anul de față, până la fine, reștează 2 fl. 50 cr. Dela numărul viitor va veni pe adresa schimbată.

D-lui *E. C.* în *B.* Vi se trimite.

D-lui *V. T.* în *S.* Se trimite pentru reuniune.

Dascălul Cacavela.

In vremea fanarioților fiecare domn aducea din Fanar cu sine mai mulți oameni deștepți și învățați. Intre aceștia se afla și Cacavela, care însă avea și darul beției, dar', de altfel în meseria lui a ajuns vestit și era un orator de frunte.

Intr'un an, în ajunul sârbătoarei sfintei Treimi, Cacavela fu chemat de egumenul de la Radu-Vodă și însărcinat să ție o cuvântare a doua zi, când venea Domnul țerei la biserică.

Cacavela spuse că ține cu plăcere, dar' să-și dea trei clondire cu vin bun ca să-și poată pregăti cuvântarea, căci altfel nu poate.

İgumenul, căruia li era să nu se imbecete prea rău, să fie turlac a doua zi și să-și facă vre-un pocinog față de Vodă, l'a închis frumos în mânăstire și i-a dat și vin, dar' numai două clondire, judecând că li era prea de ajuns.

A doua zi vine Vodă, îl primește igumenul și călugării cum pot mai bine, întră în biserică și, după slujbă, vine vremea să-și înceapă Cacavela cuvântarea.

Și o începe — ce e drept — în chipul cel mai desăvirșit.

Vorbește el de însămnătatea sârbătorii sf. Treimi, vorbește de Tatăl, vorbește și de Fiul și după aceea se închină în fața lui Vodă și se dă jos din amvon.

De sfântul Duh nu domeni nimic.

İgumenul se făcuse galbin la față.

Vodă chemă pa Cacavela și îl întreabă:

— Bine, dascăle, dar' de sfântul Duh nu pomeniți nimic?

— Să mă ierți, *Măria Ta*, sf. sa părintele igumen e de vină, răspunse Cacavela; i-am cerut câte un clondir pentru fiecare și 'mi-a dat pentru Tatăl și Fiul, dar' pentru sfântul Duh n'a vrut să-mi dea...

Radu Prelea.

Vacanțele școlarălor dela școlăle poporale străine.

Ministrul de culțe și instrucțiune a trimis inspectoratelor școlare reg. din toate comitatele o ordinațiune cu privire la sârbătorile de peste an, cari sunt a se ținea ca zile de vacanță pentru elevii gr.-or.români și sârbi dela școlăle poporale din comitate.

Ordinațiunea sună:

In urma pertractărilor avute cu *Patriarșul gr.-or. sârbesc* și cu *Metropolitul gr.-or. român*, cu privire la acele sârbători, cari au a se ție ca zile de vacanță pentru elevii gr.-or.români și sârbi cari cercetează vre-o școală de stat sau comunală, înștiințez inspectoratele școlare, că în sârbătorile însărate mai jos după călindarul vechiu, elevii gr.-or. români și sârbi, cari cercetează vre-o școală de stat sau comunală, pentru a-și putea implini dorințele lor religioase, nu sunt obligati la cercetarea școlăle.

Elevii gr.-or. români, cari cercetează vre-o școală de stat sau comunală, se slobod dela cercetarea prelegerilor în următoarele zile de sârbători:

I. Acolo unde confesiunea gr.-or. are biserică: In 1 Ianuarie: Anul nou, *Tăierea împrejur*; — In 6 Ianuarie: *Botezul D-lui*; — In 2 Februarie: *Întîmpinarea D-lui*; — In 25 Martie: *Bunăvestire*; — In 29 Iunie: s. s. *Petru și Pavel*; — In 8 Septembrie: *Nașterea Precuratei Fecioare*; — In 21 Noemvrie: *Intrarea în biserică*; — In 25 Decemvrie: *Ziu întâie de Crăciun*; — In 26 Decemvrie: *Ziua a doua de Crăciun*. Mai de parte în *Vinerea patimilor*; în *Lunia Paștilor*; — Înălțarea D-lui; — *Lunia Rusaliilor* și în *ziua hramului bisericii locale*.

II. Acolo, unde confesiunea gr.-or. nu are biserică, dintre cele mai de sus se vor ținea:

Cele două zile de Crăciun; Botezul D-lui; *Lunia Paștilor*; Înălțarea D-lui și *Lunia Rusaliilor*.

Să însămnă că sârbătorile sunt statorite după călindarul vechiu.

Ear' pentru elevii sârbi: Ziua anului nou; Ziua Botezului D-lui; ziua ss. P. ucii în Sinai; ziua întîmpinării d-lui; ziua *Bunăvestiri*; ziua Nașterii sf. Ioan Botezătorul; ziua apost. Petru și Pavel; ziua Nașterii Precuratei fecioare; ziua înțrării în biserică; zir sf. *Nicolae*; ziua întâie de Crăciun; ziua a doua de Crăciun; *Vinerea patimilor*; A doua zi de Paști; ziua Înălțării D-lui și *Lunia Rusaliilor*.

Accia, cari serbează vre-un stânt ca patron al casei (familiei), spre a putea lua parte la serviciul dumnezeesc în ziua acelu stânt încă să lasă dela cercetarea prelegerilor.

Aceste rândueli întră numai decât în vigoare.

Budapesta, 11 August 1897.

Pentru redacție responsabil: *Petru P. Barițiu*.

Să caută un scriitor

in cancelarie advocațională.

Un tiner român poate afla dela 16 Octomvrie n. a. c. aplicare ca scriitor în cancelaria advocațională a subscrisului.

Dr. Vasile Fodor,

(262) 2—2 advocat în Abrud.

Sz. 478—1897

(265) 1—2

ârv.

Arveresi hirdetmény.

Alulirt városi árvaszék erennel közhirrė teszi, miszerint Pap Roma, kiskoru Pap Brutus és kiskoru Pap Coriolan tulajdonát képező a szásvárosi 218 számu tjkben A † 1 rszám 537¹/₂. 537²/₂. 538. hrszámok alatt foglalt (malom utczában fekvő) 8000 frt becsértékkel biró házastelek; továbbá a tagosítás utáni 2519 hrsz. alatt foglalt 325¹/₂-öl területű 86 frt becsértékű szőlő, a 4541 hrszámu Alunasze dülöben fekvő 10

hold 1190¹/₂-öl területű 1760 frt becsértékű szántó, a 4693. 4694. hrszámu Cseh hegy dülöben fekvő 8 hold 617¹/₂-öl területű 2500 frt becsértékű rét, a 2185 és 2187 hrszámu, nagy és mészaros hegy dülöben fekvő 9 hold 1367¹/₂-öl területű 800 frt becsértékű rét; a 2318 hrszámu ugyanott fekvő 1168¹/₂-öl területű 180 frt becsértékű, a 2380. 2381 hrszámu szintén ott fekvő 275¹/₂-öl területű 20 frt becsértékű és 2386 és 2387 hrszámu ugyanott fekvő 1215¹/₂-öl területű 70 frt becsértékű gyümölcsösök a folyo evi október hó 18-án, továbbá a szásvárosi 228 számu tjkben A † 1 rsz. 561. 562 hrszámok alatt foglalt (országuton fekvő) 6000 frt becsértékű, valamint a szásvárosi 170 számu tjkben A † 6 rsz. 374¹/₂. 375 hrsz. alatt foglalt 10.000 frt becsértékű házsbeltelkek alulirt árvaszék hivatalos helyiségében 1897. évi október hó 19-én délelőtti 9 orakor tartandó nyilvános önkéntes árveresen fognak elérveztetni, megjegyeztetvén hogy ezen ingatlanok becsáron alól nem fognak eladatni. A további feltételek az alulirt városi árvaszéknek a hivatalos órák alatt bárki által közelebből betehinhetik.

A városi árvaszék.

Szásvároson, 1897 évi szeptember hó 28-án.

Acker,
elnök.

Muresian,
főjegyző.

„FAGEȚANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI DE ECONOMII SOCIETATE PE ACȚIUNI

in Facset (Banat)

acoardă după depuneri spre fructificare de ori-ce sumă

6% interese

la an, solvind institutul contribuțiunea după interesele capitalisate și ridicare.

Depuneri și ridicări se pot efectui și prin postă.

(184) 12—12

Direcțiunea.

„ARDELEANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII IN ORĂȘTIE

Fonduri proprii: fl. 350.000. Depuneri: fl. 700.000

Circulație anuală: fl. 3.000.000. (196) 19—

Institutul face următoarele operațiuni, la cari recomandă serviciile sale:

- 1) acordă împrumuturi cu interese de 8%;
- 2) primește depuneri, dela particulari cu 5 și cu 5¹/₂, ear' dela corporațiuni culturale cu 6%;
- 3) cumpără și vinde realități;
- 4) cumpără și vinde mărfuri și produse;
- 5) arîndează și exarîndează realități;
- 6) cumpără și vinde efecte publice;
- 7) mijlocește operațiuni, specificate sub 3. 4. 5.

La institut se mai află 500 acții proprii, puse în vindere conform Prospectului staverit de Direcțiunea institutului sub Nr. 68/1897.

Ori-ce afacere se poate rezolva și informări se pot lua verbal în biuroul institutului, ear' în scris prin corespondență.

Orăștie, în Iunie 1897.

Direcțiunea.